

— Боже мой! — силно извикалъ младиятъ кралъ и се пробудилъ. Ослѣпителна слънчева свѣтина обливала стаята му, а въ градината пѣли птички.

Въ това врѣме при него влѣзли придворнитѣ и слугитѣ съ златната дреха, короната и патериката въ ржцѣ. Той имъ казалъ:

— Изнесете тия нѣща, защото ни едно отъ тѣхъ азъ нѣма да похвана.

Придворнитѣ се почудили. Нѣкои помислили, че кралтъ се шегува и се усмихнали.

Ала той отново се обърналъ къмъ тѣхъ и строго казалъ:

— Махнете всичко това отъ очитѣ ми. Макаръ и днесъ да е деня на коронасването ми, азъ нѣма да ги бутна. Защото скърбъ и страдания сж втъкани въ тия дрехи, съ кръвъ сж облети тия диаманти и смъртъ се таи въ сърцето на тия бисери.

И той имъ разказалъ своитѣ три сѣня.

Боляритѣ се спогледали.

Братя, той е полудѣлъ! — тихо и страховито прошепналъ единъ отъ тѣхъ.

Младиятъ кралъ изпратилъ всички да си отидатъ. Той се омилъ съ прѣсна вода, отворилъ единъ красивъ сандѣкъ и извадилъ отъ него кожената дреха, която носѣлъ кога билъ овчарче. Послѣ я облѣкълъ и взелъ въ ржка овчарската си тояга. Слѣдъ това откъсналъ клонче диви рози, що растѣли по балкана, прѣгъналъ отъ него малко вѣнче и го сложилъ на главата си.

— Това ще бжде моята корона! — си казалъ той.